

A M I S Z Í N H Á Z U N K

---

82. SZÁM

—

LULUKA KARÁCSONYA

CSERKÉSZSZINDARAB 3 FELVONÁSBAN

—

ÍRTA

LÁSZLÓ ISTVÁN

SZALÉZI MŰVEK KIADÁSA

RÁKOSPALOTA

IFJÚSÁGI SZÍNDARABOK

80. sz. A TÜNDÉREK KARÁCSONYA

Színmű 4 felvonásban — Átdolgozta Szarvas Dénes — 4 fiú-
2 férfi- és 4 nőszereplő — Idő: tetszésszerinti — Szín: téli
erdei táj, boszorkánykunyhó — Ára 1'20 pengő — Az elő-
adási jog négy példány vételével szerezhető meg.

Gyönyörű meséjű, szimbólikus karácsonyi játék. Hőse a
kis erdei tündér, aki hasztalan törekszik a jó felé, mert anyja
a boszorkány, hatalmában tartja. Az erdő remetéje szembeszáll a
boszorkánnyal s az erdő törpéinek segítségével kiszabadítja őt
gonosz anyja hatalmából. A hőstündér elmegy az éjjeli misére,
ahonnan tiszta szívvel, halhatatlan lélekkel tér meg az erdőbe,
ünnepe'ni a szent karácsonyestét.

81. sz. KARÁCSONY

Színmű 3 felvonásban — Átdolgozta Szarvas Dénes — 8 nő-
szereplő — Történik napjainkban — Szín: izléseesen beren-
dezett szalón — Ára kottamelléklettel 1'30 pengő — Az elő-
adási jog öt példány vételével szerezhető meg.

Meleghangú karácsonyi történet. Rákosiné, a gazdag úr-
hölgy, a modernül gondolkozó barátnője, Dallosné hatása alatt
istentagadó lesz. Leányát, Irént, kitagadja, mert akarata ellenére
egy szegény zeneszerző felesége lesz. Tíz év telik el. Dallosné
leányával, Bellával teljesen behálózza Rákosinét, aki minden
vagyonát rájuk készül hagyni. Zsófi, a ház öreg cselédje azon-
ban lerántja a lepelt Dallosék álnokságáról s Rákosiné boldogan
öleli magához leányát és kis unokáját a szíveket összehozó
szent karácsonyestén.

82. sz. LULUKA KARÁCSONYA

Cserkészszíndarab 3 felvonásban — Írta László István — 9
fiúszereplő — Történik napjainkban — Szín: iskolaudvar,
diákszoba — Ára 1 pengő — Az előadási jog öt példány vé-
telével szerezhető meg.

Gyönyörű meséjű, propaganda hatású, karácsonyi cserkész-
színdarab. Luluka, Szentgyörgyvári ezredes fia, makacs és gő-

FÉRFISZÍNPAD

S Z E M É L Y E K :

SZENTGYÖRGYVÁRI LULU, ezredes fia
ÖCSI, Lulunak kis öccse
MOLNÁR PISTA, szegény fiú
SZALAY LACI, cserkész } civil ruhában
KIRÁLY BANDI, cserkész }
SÁRDY GABI főmérnök fia
KOVÁCS TIBOR, bankigazgató fia
TÓTH JÓSKA, Pista jóbarátja
NÉMETH SANYI és VARGA FERI, diákok

A KIADÓ MINDEN JOGOT FENNTART.

Az előadás joga **5** példány megvételével szerezhető meg a
Szalézi Művek Központjánál, Rákospalota.

ELSŐ FELVONÁS

Szin: Iskolaudvar.

Idő: A tízórai húszperces szünet.

LACI és BANDI *bejönnek.*

LACI. — Képzeld Bandi, mit mesélnek a Mókusok. Már alig vártam, hogy vége legyen az órának, hogy neked is elújságozhassam.

BANDI. — Mi az a nagy újság? Mondd csak.

LACI. — Jaj. Hol is kezdjem? Tegnap a parancsnok úr azt mondta a Mókusok összejövetelén, hogy a jövő vasárnap nagy harcszerű gyakorlat lesz a Hunyadiakkal. Tudod, olyan szépen be fogjuk mi keríteni őket, hogy egy sem esik el közülünk.

BANDI. — De nem megy az ám olyan könnyen, mert azért ott is akad egy két vérbeli cserkész. Na meg azután nem is tudunk erre jól előkészülni, hiszen itt van nyakunkon még a toborzás. Igaz, szereztél már új cserkészeket?

LACI. — A Sárdy Gabival beszéltem. Ő azt mondta, hogy szívesen eljönne közénk, de csak úgy, ha a Tibor és a Luluka is cserkész lesz.

BANDI. — Érdekes gyerekek ezek. Egyik a másika

nélkül el nem mennének sehová. Olyan jó barátoknak tűnnek fel, pedig azért nem egyszer azok is hajbakapnak.

LACI. — Tudod mit, Bandi? Ha ezek már csak együtt akarnak jönni, akkor beszéljünk mind a hárommal. Lehetne ám azért mind a háromból jó cserkésztt csinálni. Na meg sok pénzük van. Könnyen fizetik ám azok a táborozási díjakat.

BANDI. — Laci, Laci. Te csak a pénzt nézed mindig, pedig a cserkészeknél a szív a fontos. Na de hát gyere. Beszéljünk ezekkel a fiúkkal, így legalább egyszerre három újoncot is szerzünk *(elmennek)*.

JÓSKA, SANYI, FERI, PISTA *(beszélgetve jönnek)*.

JÓSKA. — Nézd, Pista, itt van egy sóskifli és ma úgy is kettőt kaptam a mamától, fogadd el ezt.

PISTA. — Edd meg csak Jóska, teneked is jól fog esni, és én nem is vagyok oly nagyon éhes.

JÓSKA. — Ugyan Pisti, te mindig olyan szerény vagy, s nézd, én meg jó szívvel adom.

FERI. — Edd meg, Pista. Én meg adok hozzá egy almát is. A Sanyival tegnap kinn voltunk a hegyünkben, szedtünk mi ott eleget.

SANYI. — Látod Pista, a Feri épen tegnap mondta, hogy legközelebb téged is kivisz oda. Az azután egy szép hely. Hogy lehet ott hintázni.

FERI. — Ugye, eljössz velünk?

PISTA. — Ha szívesen láttok s édesanyátok megengeti, akkor el...

JÓSKA. — De mondd, Pista. Nem volna jó, ha mi is cserkészek lennénk. Feltehetnénk fejünkre azt a nagy kalapot, s azon a szép ünnepélyen mi is bátran

elmondanánk, hogy teljesítjük kötelességünket Isten, haza és felebarátunk iránt.

FERI. — Ezen már én is gondolkoztam. Ahogyan multkor a Laci beszélte, az a cserkészlet nem csupán játék, hanem valami olyan katonás dolog. Képzeld, éjjel őrt állani s bátran rákiáltani, ha valaki arra jön, hogy állj, ki vagy.

SANYI. — De ez mind semmi. Láttad volna a nyáron, hogyan mentek ezek táborozni. A hátukon egy nagy hátizsákot vittek. Az oldalukon fejsze, lapát lógott s derékszíjukkra kés volt erősítve. S ahogyan beszéltek, mindennap tüzet is rakhattak.

FERI. — Ezt én is hallottam. A Kampósnak ott égett ki a nadrágja. Szerencséje, hogy a mamája nem volt ott, mert különben lett volna neki tábortűz.

JÓSKA. — Hát Pista. Te talán nem is szeretnél cserkész lenni?

PISTA. — Én is szeretnék, de hát . . .

JÓSKA. — Na, mi az a de hát? talán pénz miatt? A miatt ne aggódj, van ott több szegény gyerek.

PISTA. — Az is bajom, de még egy másik is van. Tudjátok nagyon erősen köhögök, s az orvos megmondta édesanyámnak, hogy nagyon kell magamra vigyázni.

SANYI. — Ej Pista, sohase búslakodj te. Fő a jó kedv, az kell a cserkészletbe. Ne légy mindig olyan szomorú.

FERI. — Úgy látszik, betegséged aggaszt téged. Nem kell ám azért annyira búsulni. Köhögtem már én is eleget s látod most is itt vagyok.

JÓSKA. — Ugye Pista, ezek csak mindig bolondoznak

veled. Na de azért, Pista, te is eljöhetsz a cserkészek közé.

PISTA. — De hát mit vigyek én oda. Mikor olyan szegény és beteg vagyok.

SANYI. — Szívet, Pista, szívet. Ez mindennél többet ér. Adj rá kezet, hogy velünk tartasz.

PISTA. — Elmegyek veletek. De hát . . .

JÓSKA. — Te csak mindig oda fűzöd azt a dehát-ot. A tanár úr is hogy fog örülni, ha megtudja, hogy te is cserkész leszel.

PISTA. — A tanár úr. Na, nem oly biztos. Nekem nincs ám pénzem.

JÓSKA. — A tagdíjadat majd mi előkerítjük, itt a kezem. Gyere velünk (*kezet fognak*).

FERI. — Most azután gyertek. Megkeressük a Király Bandit s bejelentjük, hogy mi is cserkészek szeretnénk lenni.

PISTA. — Megengedjétek, de én azért nem leszek cserkész, mivel Édesanyám nem engedte meg, s hátha beteg leszek.

SANYI. — Na jól van, Pista, hát te csak gyere velünk s nézd meg, hogy milyen jó kedvűek ott azok a cserkészek.

JÓSKA. — Menjünk, mert mindjárt vége lesz a tízpercnak (*elmennek*).

LULU. — Képzeld, Gabi. Tegnap milyen nagy meglepetés ért. A mama egy karkötőórával lepett meg engem. Ide nézz csak.

GABI. — Ezt tegnap kaptad.

LULU. — Igen.

GABI. — De hát miért?

LULU. — Ó, azt ki sem mondhatom. Tegnap a vendégek előtt szépen elzongoráztam a mama kedvenc énekét s ő mindjárt megígérte, hogy megveszi azt az órát, melyiket multkor mutattam neki a kirakatban. S képzeld már meg is kaptam.

GABI. — Ó, neked nagyon jó sorod lehet, hogy ilyen könnyen kapsz egy órát.

LULU. — Semmi jó sor. Végre a szülők ennyit megtehetnek.

GABI. — Luluka, te egy kissé büszke vagy.

LULU. — Semmi büszkeség ez, Gabi. A mama is gazdag. Az ő birtokán szoktunk 'nyáron mindig nyaralni. Édesapám meg ezredes. Látnád, hogy állanak vigyázba előtte, még tiszték is.

TIBOR. — Hagyjátok abba ezt a felesleges beszélgetést. Inkább arról beszéljétek, hogy délután hol fogunk találkozni. Ha akarjátok, jöjjetek el hozzánk, délután úgyis egyedül leszek én otthon, s akkor a mienk lesz az egész ház.

GABI. — Jó is lesz. Hány órára menjünk hozzád?

TIBOR. — Talán 5-re.

GABI. — Nem lehetne korábban menni? Én ugyanis egy fontos dolgot szeretnék veled megbeszélni.

LULU. — Fontos dolgot . . . Ugyan mi lehet?

GABI. — Majd délután megmondom.

LULU. — Hát én most addig tartogassam magamban a kíváncsiságot!!!

TIBOR. — Mondd meg Gabi neki legalább azt, hogy miről lesz szó, mert különben kiböki az oldalát a kíváncsiság.

GABI. — Na hát, ha annyira kíváncsi vagy, hát meg-

mondom. Hát tudjátok, jó lenne nekünk is cserkészeknek lenni!

LULU. — Ó, neked meg mi jutott az eszedbe! Azt hiszed, hogy én majd fogok mindenkinek ott engedelmeskedni! Azok mást sem csinálnak, mint jobbra át és balra arc. S ha valamelyik mulasztást követ el, akkor meg kiírják parancsba, hogy kötelességét nem teljesítette. Az én nevemet pedig nem fogják kiírni!

GABI. — De nem abból áll ám a cserkészlet. Hanem a nyári táborból. Micsoda pompás élet van ott kinn. Minden este tábortűz, éjjeli őrség! Az azután pompás.

LULU. — Na, Gabi, ezért se leszek cserkész, hogy éjjel felzavarjanak az álmomból s a sodronyos ágyam helyett a földre feküdjek.

GABI. — Luluka, te nem érted az egészet. Most csak újoncok leszünk, de egy év múlva már kineveznek bennünket őrsvezetőnek, s akkor már mi fogunk parancsolni az újoncoknak. S az őrsvezetői összejöveteleket mi fogjuk tartani.

LULU. — Látod, ez már más. Ha ez a cserkészlet, úgy akkor beszélhetünk róla.

TIBOR. — Ma én is hallottam valamit. A Szalay Laci azt beszélte, hogy ma van a toborozás, s azok, kik cserkészek akarnak lenni, azoknak ma 5-kor kell a cserkészotthonban jelentkezni.

GABI. — Azért mondtam, hogy jó lesz, ha ma egy kicsit korábban összejövünk, úgy akkor ezt is meg tudjuk beszélni.

TIBOR. — Mondd csak, Gabi! Nem kell valamit ma-

gunkkal hozni, ha mi is cserkészek akarunk lenni?
Esetleg cserkészkalapot, vagy nyakkendőt?

GABI. — Ezt én sem tudom. De mindjárt megyek, s megkérdezem a Szalay Lacitól . . . Nini, éppen jön. Gyere ide csak, Laci!

LACI. — Na, Gabi! Cserkészek lesztek? Vagy még mindig haboztok?

LULU. — Nem ismerjük ám egészen a cserkészetet, azért tudunk nehezen dönteni. Mondd csak . . . Mondd csak, ha én most belépek, mennyi idő múlva leszek őrsvezető?

LACI. — Ó Luluka. Nálunk cserkészeknél nem az a fontos, hogy kiből mikor lesz őrsvezető, hanem azt nézik, kinek a szíve előbb önzetlen, cserkész szív. A rang nálunk, az csak külsőség. Mi a táborban egyek vagyunk. A parancsnok úrral együtt sütjük a szalonát a tábortűzön.

LULU. — Hát nálatok ilyen nagy az egyenlőség?

LACI. — Mi együtt végezzük a főzést, együtt verjük fel a sátrainkat, együtt végezzük az éjjeli gyakorlatot. Hát még az éjjeli őrség 12-től 1-ig. Micsoda bátorság kell oda. Ott tudja azután mindenki megmutatni, hogy legény-e a gáton!

LULU. — Ez már egy kicsit más, mint ahogyan a Gabi festette nekem a cserkészetet.

GABI. — Hát persze, így én nem is tudtam volna mind elmondani.

LULU. — De hát, Tibor, te ezekhez nem szólsz semmit?

TIBOR. — Én már tenni szeretnék!

BANDI (jön). — Na Laci. Hány cserkészt szereztél már?

LACI. — Ezt a hármat. Már csak a jelentkezés van náluk hátra. És te, hanyat?

BANDI. — Ötöt.

LACI. — Írd fel akkor ezeknek a nevét is, és jelentsd a parancsnok úrnak, hogy ezt a hármat meg én szereztem.

BANDI. — Felírhatom a neveket?

LULU. — Fel! De még azt az egyet szeretném tudni, hogy reggelenként ki pucolja ki a cipőket a táborban?

BANDI. — Hát ez a két kéz! Nincs ám ott Juci, se Kati.

TIBOR. — Írj fel bennünket Bandi! A Lulukát majd hozzuk magunkkal! Az úgysem marad el tőlünk. Diktáljátok a neveket!

LULU. — Szentgyörgyvári Lulu.

TIBOR. — Kovács Tibor! Édesapám bankigazgató.

BANDI. — Csak a nevedet, a többi a cserkészeknél nem szükséges?

GABI. — Sárdy Gabi! Hát akkor én ne mondjam, hogy apám főmérnök?

LACI. — Szív kell a cserkészethez, meg bátorság!

TIBOR. — Dehát kik vannak még nálad felírva?

BANDI. — Hát a következők: Tóth Jóska, Varga Feri, Molnár Pista.

LULU. — Molnár? Melyik?

TIBOR. — Hát a Pista.

LULU. — Az a templom egere? Hiszen otthon betevő falatjuk sincs!

GABI. — Lulu, Lulu, már megint hogyan beszélsz.

JÓSKA, SANYI, FERI *(jönnek)*.

JÓSKA. — Miről tanácskoztok olyan nagyon?

GABI. — Cserkésztoborzásról.

JÓSKA. — Ti is cserkészek lesztek?

LACI. — Ezek is azok lesznek, csak még a Luluka szívét kell egy kicsit megpuhítani.

LULU. — Nem kell az enyémet puhítani. Csak azon csodálkozom, hogy az a Molnár Pista is cserkész akar lenni. Na, az iszen jól festene ott.

JÓSKA. — Nem kell félned, Lulu. Épen most beszéltem vele s arról panaszkodik, hogy nagyon fáj a melle.

LULU. — Hát akkor mért nem megy orvoshoz?

JÓSKA. — Azért, mert neki nincsen pénze.

SANYI. — Mert édesapja maghalt.

FERI (*félre*). — Mert nem ezredes fia.

BANDI. — Na, de gyerekek. Most ne erről beszélgessünk. Lulunak is van ám jó szíve, csak nem mutatja. Énekeljünk inkább egy jó kis cserkésznótát az újoncok egészségére (*énekelnek*).

Leng a lobogó . . .

BANDI. — Hej gyerekek! Vége a tíz percnak. Na, de sebj! Délután újra találkozunk a cserkésztthonban.

MINDNYÁJAN. — Jól van!

TIBOR. — Lulu, Gabi, a találkozást el ne feledjétek.

LULU, GABI. — Ott leszünk.

PISTA (*egyedül jön*). — Csak én nem lehetek cserkész! A szívem az cserkész, de betegségem s a ruhám nem enged! (*sírva*).

FÜGGÖNY

MÁSODIK FELVONÁS

Szin: Ezredesék diákszobája.

Idő: Fogadalomtétel napja.

LULUKA. — Mégis csak furcsa ez a cserkészélet! Most törjem a fejemet azon, hogy mindent magammal vigyek a fogadalomtételre. Mennyi időbe fog telni, míg Juci megtanulja, hogy hogyan kell a cserkészruhákat előkészíteni. Segíteni, na azt meg épen nem tud. A nyakkendőmet is úgy eldugta, hogy bizony azt is kereshetem *(mindent kidobál egy skatulyából)*.

ÖCSI *(bejön)*. — Luluka! Azt mondta a mama, hogy ha készen leszel, gyere be hozzá.

LULU. — Menjek be hozzá, de hát hol a nyakkendőm?

ÖCSI. — Fínom egy cserkész vagy te, hogy az első napon mindjárt nem találod a nyakkendődöt!

LULU. — Meg van, na! Hiába irígykedsz!

ÖCSI. — Várj, Lulu, én majd segítek neked, mert látom, hogy nem igen értesz hozzá.

LULU. — Te talán értesz? Eridj csak a hintalovadhoz, az való neked, nem pedig a cserkésznyakkendő!

ÖCSI. — El is megyek! Megmondom a mamának, hogy még a nyakkendődöt sem tudod megkötni.

LULU. — Fuss csak! *(nem tudja a nyakkendőt megkötni).*

ÖCSI *(leselkedik).*

LULU. — Ej, de nagy számár vagyok.

ÖCSI. — De még mekkorra!

LULU. — El menj innen, mert mindjárt hozzád dobom ezt a kalapot. Na, végre sikerült, de hát hogyan kössem ezt itt elől össze? Most meg azt nem tudom, hogy ezt a karikát melyik ujjamra húzzam? Erről leesik, kettőre meg kicsi!

ÖCSI. — Húzd az eszedre.

LULU *(megkapja).*

ÖCSI. — Ne veszekedj, mert mindjárt megmondalak . . .

LULU. — Igaz is, miért veszekedjek, hiszen a cserkész másokkal szemben gyöngéd. Gyere hát ide. Nem emlékszel, hogy a Laci mire használta ezt a gyűrűt?

ÖCSI. — A nyakkendőjére húzta.

LULU. — Igaz. Na de azért ezt magamtól is tudtam volna!

ÖCSI. — Készen vagy hát?

LULU. — Igen. Mondd meg a mamának, hogy egyszerre ott leszek. Eddig rendben volnék. Csak ez a mai latin óra bánt egy kicsit. De hát mit is jár iskolába az a Molnár gyerek. Beteg is, szegény is, maradjon otthon. Fontos, a mai ünnepély. Hogy fognak nézni engem a vendégek. Új cipő, új harisnya, bizonyára én leszek a legelegánsabb.

TIBOR és GABI *(jönnek).*

TIBOR. — Nem tudom, itthon van-e a Luluka?

LULU *(kikiált).* — Itthon, gyertek csak.

TIBOR és GABI. — Szervusz, szervusz!

LULU. — Jó, hogy jöttetek. Éppen most lettem kész. Üljetek csak le, mindjárt jövök. A mamának akarom csak magamat megmutatni. Beszélgessetek, egyszerre itt leszek.

GABI. — Elhíheted, a mai napon nagyon boldog vagyok. Most már én kezdem érteni a cserkészzet nagyságát. Nem ruha kell a cserkészethez, amint a parancsnok úr mondta, hanem szív.

TIBOR. — Hogy örült ma a mama, mikor megmondtam neki, hogy a tízóraitam a szegény Molnár Pistának adtam. Mindjárt megígérte, hogy holnaptól kezdve dupla tízórait fogok kapni.

GABI. — Ez igazán szép jótett volt a mai napra. Sajnos, nekem még nincsen jótettem.

TIBOR. — Tudod mit? Fogadalomtétel után menjünk el a Molnár Pistához és vigasztaljuk meg, hogy majd jóvá teszi hibáját a latin tanár úrnál.

GABI. — Hát annyira bántja, hogy a tanár úr elvette a dolgozatát?

TIBOR. — Bizony, bántja. S én úgy hallottam, hogy ő nem is tehet róla.

GABI. — Hát ki? hiszen az ő könyve volt?

TIBOR. — A könyv az övé volt, de hát . . . Különbösen hagyjuk ezt. Adj rá kezet, hogy elmegyünk, s akkor neked is lesz egy szép jótetted s nem fogod elfelejteni a fogadalomtételedet (*kezet fognak*).

GABI. — Mondd csak, Tibor? Nem drukkolsz nagyon a szavalástól?

TIBOR. — Egy kicsit. Ha akarod, meg is próbálhatom.

GABI. — Próbáld meg?

LULU (*belép*). — Mit próbáltok meg?

GABI. — A verset, amelyiket a Tibor fog elszavalni az ünnepélyen.

LULU. — Ezt én is meghallgatom. Kezdd el.

TIBOR. — *Szaval* — — — — —
Na, ugye jó lesz ?

LULU. — Jó lesz, csak egy kicsit még a térded citerázik.

GABI. — Nem tesz az semmit. Úgy sem a térdedet nézik.

TIBOR. — Még csak az kellene. Nem azért tanultam meg a verset, hogy a térdemet nézzék . . . De mondd csak Luluka ? Mit szólt hozzád a mama ?

LULU. — Hát össze-vissza csókolt, s azt mondta, hogy kapok még egy cserkészruhát vasárnapra s még azt kérdezte, hogy nem kell-e egy új fehér kesztyűt venni? . . . Mondtam neki, hogy bizony az jól festene, de hát nem merek fehér kesztyűt húzni fogadalomtételre, mert hátha kinevetnek azok a mamlaszok.

GABI. — Ezt jól teszed Luluka, mert a cserkésznek nem a kezének kell fehérnek lenni, hanem a lelkének.

TIBOR. — Hallod, Luluká ! Az előbb beszéltünk arról, hogy a szegény Molnár Pista milyen szegény és milyen szomorú.

LULU. — Szomorú ? Hát miért szomorú ?

GABI. — Hát azért, hogy a tanár úr elvette dolgozatát s ráírta, hogy tiltott eszközöket használt, s ezen felül az osztálykönyvébe még egy négyest is írt.

LULU. — Az olyan nagy, hogy valaki egy négyest kap?

TIBOR. — Nem a négyes, hanem a szégyen, s ez fáj neki nagyon.

LULU. — Ne járjon iskolába, ha már ezért olyan szomorú, s különben is olyan szegény. Tovább úgy sem tud tanulni.

TIBOR. — Ez azonban nem egészen így van. S azon felül még azt is beszélték az iskolában, hogy a könyv tenálad volt.

LULU. — Énnálam? S ha nálam volt?

ÖCSI. — Luluka, mikor mentek a fogadalomtételre? mert a mama megengedte, hogy én is veletek mehetek. Ő majd utánunk fog jönni a papával.

LULU (*indulatosan*). — Gyerek oda nem kell!

ÖCSI (*pityeregve*). — Luluka vigyél el. Úgy szeretném látni a cserkészeket.

TIBOR. — Lulu! Ne légy ilyen keményszívű, hadd, hogy eljöhessen a kis öcsi!

LULU. — Hát csak gyere!

ÖCSI. — Mindjárt készen is leszek (*elmegy. Az ajtóban megáll*). Luluka, két cserkész jön.

GABI és TIBOR. — Kik azok?

LACI és BANDI (*jönnek*). — Szervusztok.

BANDI. — Luluka, tehozzád jöttünk, egy kis dolgot szeretnénk veled megbeszélni.

LULU. — Gyertek, foglaljatok helyet.

BANDI. — A cserkészotthonban ma délután a kis Molnár Pistának az esetét tárgyalták.

LULU. — Mi közöm nekem a Molnár Pistához?

BANDI. — Egészen nem így van. Mi cserkészek vagyunk, s ha valamelyikünk hibázik, kötelességünk figyelmeztetni.

LULU. — Remélem, nem engem akartok figyelmeztetni.

BANDI. — De éppen téged. Laci majd el fogja mon-

dani az egész esetet s meg fogod látni, hogy hibás vagy!

I.LULU. — Én vagyok hibás? Mit ül mellém annak a napszámosnénak a fia.

BANDI. — Ne légy indulatos. A cserkész másokkal szemben gyengéd.

LULU. — Jól van, hát én is gyengéd leszek.

LACI. — A parancsnok úr nem volt az otthonban, mikor erről beszélgettünk, s ő még semmit sem tud a dologról.

LULU. — Mondd már, hát mit akartok?

LACI. — A fiúk a latin órai esetet így mondják el... Mikor a tanár úr bejött az órára azt mondta, hogy mindenki tegye ki könyvét az asztalra. Te ugyan a saját könyvedet kitteded, de a Molnár Pista könyvét a saját fiókjába rejtetted. Dolgozatírás közben ezt kinyitottad, s ebből kezdted kiírni a szöveget... A tanár úr egyszer csak váratlanul felkelt a katedréről, s te a könyvet ekkor vissza akartad csúsztatni a Pista fiókjába. A könyv azonban váratlanul leesett, s a tanár úr ezt észrevette. Odament, felvette a könyvet, s mivel látta benn a Pistának a nevét, elvette a Pistának a dolgozatát s beírta, hogy csalt.

GABI. — Mi történt ezután. Én ezt nem is tudtam, csak a Tibor kezdett valamit mondani.

LACI. — Mikor a tanár úr a katedrához ment, akkor Pista sírva felállt, s azt mondta: Tanár úr, kérem szépen, a könyv a Szentgyörgyinéél volt... S ekkor te azt kiáltottad oda: Nem igaz. A tanár úr erre hátra fordult, s a Pistát leültette.

TIBOR. — Én is ezt hallottam, de szinte nem mertem elhinni rólad, hogy te ezt tetted.

LACI. — Ezzel azonban még nem fejeződött be. Mikor az órát lecsengették, Pista hozzád fordult, s arra kért, hogy jelentkezz a tanár úrnál s mondd meg, hogy te vagy a hibás, s te ekkor durván arcul ütötted. Most tedd szívedre kezedet Luluka, mint jó cserkész, s mondd meg, hogy ezt megtetted-e?

LULU. — Meg.

BANDI. — Ugye, Laci, mondtam az úton, hogy azért a Lulukában is van cserkész becsület.

LACI. — Hibádat beismerted, s most ezt közösen jóvá tesszük, ugye gyerekek?

GABI. — Úgy van, de hát hogyan tegyük ezt most jóvá?

LACI. — Mindjárt elmondom. Az otthonban azt határoztuk, hogy holnap odamész, Luluka, a Pistához, s azt mondd neki. Pista, bocsáss meg. A legközelebbi latin órán pedig ezt megmondod a tanár úrnak.

LULU. — De akkor engem kidobnak a csapatból.

GABI. — Attól ne félj! A parancsnok úr inkább megdicsér, hogy hibádat jóvátetted.

LACI. — Most már csak egy a kérdés. Megteszed-e ezt? Ha ezt megteszed, akkor nyugodt lélekkel mehetsz a fogadalom-tételre.

LULU. — Megteszem, fiúk, mivel már úgy sem bírtam volna ezt tovább.

ÖCSI (*befut*). — Készvagyok . . . Luluka, mért sírsz?

TIBOR. — Azért sír, mert tiszta lélekkel tesz ma fogadalmat.

ÖCSI. — Hát örömdben sírsz? Jaj, de jó akkor cserkésznek lenni.

BANDI. — Bizony, öcsi, aki cserkész lesz, az férfias munkára vállalkozik.

LACI. — A cserkészindulónk is férfias munkára, csatára hív.

ÖCSI. — Hát háborúba mentek ?

LACI. — Igen, háborúba a bűn ellen.

BANDI. — Énekeljük el öcsinek a cserkész indulónkat, hiszen ma nagy győzelmet arattunk, s a fogadalomtétel napján tette a Luluka a legszebb jótettét, mert legyőzte önmagát.

ÖCSI. — Énekeljétek már el. Én is hadd tanuljam meg *(énekelnek)*.

Fiúk fel a fejjel . . .

LACI. — Most aztán figyelj, öcsi !

BANDI. — De gyerünk már, mert elkészünk a fogadalomtételről.

FÜGGÖNY

HARMADIK FELVONÁS

Szin: Ezredesék diákszobája.

Idő: Három nappal a fogadalomtétel után.

LULU (*karácsonyfát diszit*). — Milyen szomorú az én karácsonyom. Nem tudom elfelejteni azt az igazságtalan pofont . . . A Molnár Pista képe mindig előttem van . . . Megígértem, hogy hibámat jóváteszem, de a második napja, hogy Pista nem jön iskolába.

ÖCSI. — Mit csinálsz, Lulu, hát te csinálod a karácsonyfát a cserkészeknek. Hát nem a kis Jézuska hozza?

LULU. — Oh, dehogy nem. Csak a rossz gyermekeknek nem a kis Jézuska hozza.

ÖCSI. — Hát te rossz gyermek vagy?

LULU. — Öcsike, Te még kicsiny vagy s nem érted az én bánatomat.

ÖCSI. — Hát te bánatos vagy? Mi bánat, Luluka? Megmondjam a mamának? Hogy beteg vagy?

LULU. — Gyere ide. De meg kell ígérned, hogy nem mondod meg sem a papának, sem a mamának, mert különben önekik is szomorú karácsonyuk lesz.

ÖCSI. — Jól van, nem mondom meg, még a mackómnak sem.

LULU. — Látod öcsi, én az iskolában egy szegény fiút megütöttem igazságtalanul, s az most beteg s én nem tudok tőle bocsánatot kérni.

ÖCSI. — Hát melyik városban lakik az a szegény fiú. Mert, ha nagyon messze, akkor tudod mit csináljunk?

LULU. — Nem? Mondd csak.

ÖCSI. — Hát írjunk egy levelet, azt a levelet este te szépen kiteszed az ablakba s megkérjük a kis Jézuskát, hogy vigye el annak a szegény fiúnak. Az angyalkák úgyis minden este összeszedik a leveleket.

LULU. — Igazad van. Csakhogy ma már karácsony este van, s ma már nem érnek rá az angyalok a leveleket összeszedni, mert ma vizik mindenhova a karácsonyfát.

ÖCSI. — Erre én nem is gondoltam.

LULU. — Na nem baj . . . De erről most ne beszéljünk, hanem inkább segíts egy kicsit a karácsonyfa díszítésében. Sietek ugyanis, mert eljönnek hozzám a cserkészek s délután ma itt tartunk karácsonyfa-ünnepélyt.

ÖCSI (*segít*). — Én is bejöhetek majd akkor, ha itt lesznek a fiúk.

LULU. — Hogyne, csak nem zárunk ki téged.

ÖCSI. — Látod, Luluka, milyen jó, hogy cserkész lettél, én most sokkal jobban szeretlek. Azelőtt mindig kikergettél innen s bántottál.

LULU. — Ja a cserkésznek nem szabad ám veszedőnek és durvának lenni.

ÖCSI. — Várj csak egy kicsit, nekem is van csokoládém, mindjárt behozom s akkor majd olyan szép

lesz ez a karácsonyfa, mintha bizony angyalkák hozták volna *(elmegy)*.

LULU. — Szegény kis öcsi, te még nem tudod, hogy mi az a bűn. Te még nem érzed azt mikor a lelkiismeret háborog. Csak a mama meg ne tudja. Csak jóvá tudjam tenni a hibámat . . . Délben már úgylis kérdezték, hogy miért vagyok olyan szomorú.

ÖCSI. — Itt vannak a csokoládék. Nézd, milyen szépek lesznek rajta. Megengeded, hogy majd itt is elmondjam a verset, amit a kisasszonytól tanultam karácsonyra.

LULU. — Hogyne, csak azután meg ne akadj. Na, próbáld meg.

ÖCSI *(szaval)*. — Szent Éjen. Írta: Finta Sándor.

LULU. — Jaj, de szép lesz, most már én is kezdek örülni. Énekeljünk egyet *(énekelnek)*.

LULU. — Hiszen mi jól adjuk. A helyett, hogy a karácsonyfát díszítenénk, elkezdünk énekelgetni. Gyere fogjunk hozzá, mert még elkésünk. De azt hiszem, már jönnek is.

TIBOR és GABI *(jönnek)*.

TIBOR. — Ej, de vígan vagytok! Már az utcán hallottam, hogy énekelgettek.

LULU. — Egy kicsit, tudod, elfelejtettem azt a dolgot.

TIBOR. — Melyiket?

LULU. — A Molnár Pistát.

ÖCSI. — Én elmegyek, mert már megint erről beszéltek s te akkor megint szomorú leszel.

LULU. — Menj csak, öcsi, addig játszani, majd ha készen leszünk, beszólok hozzád.

GABI. — Én azért nem értelek egészen.

LULU. — Mit nem értesz?

GABI. — Hogy attól az esettől fogva olyan szomorú vagy, hogy alig lehet a hangodat hallani. Máskor különb dolgokat megcsináltál. S most ezt anyyira lelkedre vetted?

LULU. — Igen, mert akkor még nem voltam cserkész, s most már fogadalmat tett cserkész vagyok. Nem az bánt anyyira, hogy Pistával olyan goromba voltam, hanem az, hogy nem tudok tőle bocsánatot kérni, s így a hibámat nem tudom jóvá tenni.

TIBOR. — Na, ez nem is olyan rettenetes nehéz. Ha már egyszer anyyira a lelkedre veszed ezt az egész dolgot, hogy egészen bele betegedsz. Hát akkor én mondok valamit.

LULU. — Mondd csak, én mindenre kész vagyok.

TIBOR. — Hát az egész nem kerül többre csak egy félórába. Én egyszerűen elkísérlek a Molnár Pistáékhoz, s azután rendbe lesz minden. A Gabi meg addig itt marad s megmondja a többieknek, hogy mindjárt visszajövünk.

LULU. — Jó is lesz. De hol laknak Pistáék?

TIBOR. — Tyü, ezt én sem tudom. Hát te, Gabi, véletlenül nem tudod?

GABI. — Biztosan én sem tudom. Valamerre a város végén a szükséglakásokban.

LULU. — Én sem tudom, pedig ezt már megkérdezhettem volna. Ott pedig nem fogjuk őket megtalálni.

TIBOR. — Bizony ezt bajosan. Ki tudná azt megmondani, hogy Pistáék hol laknak?

GABI. — Hát a Tóth Jóska lakását tudjátok-e? Az mindig el szokott járni a Pistáékhoz.

TIBOR. — Azt tudom, hát gyerünk, menjünk el hozzájuk. Azok itt laknak a harmadik házban. Az édesapja házmester.

LULÚ. — Jól van. Gyerünk gyorsan, hogy a mama meg ne tudja. Gabi! Ha keresnek, mondd meg, hogy egyszerre visszajövünk. Addig csináld a karácsonyfát (*elmennek*).

GABI. — Hogy megváltozott ez a Lulu. Azelőtt lenézett minden szegény gyereket, most meg képes karácsonyeste elmenni egy szegény mosóné gyermekéhez, hogy tőle bocsánatot kérjen. Ki gondolta volna ezt. Egy ezredes fia, egy szegény gyerekekhez menjen bocsánatot kérni, na, ez is csak a cserkészknél lehetséges. Úgy látszik, erővel vissza akarja szerezni karácsony estére szívének nyugalját.

LACI, BANDI (*jönnek*).

LACI. — Szervusz Gabi. Hát csak egyedül? Pedig már mindjárt öt óra lesz.

GABI. — Csak egyedül, mivel a Lulu és Tibor elmentek.

BANDI. — Ez azután szép vendégfogadás, a házigazda megszökik. Úgy látszik, kevés a csokoládéja.

GABI. — Nem a csokoládéja kevés, hanem a lelki békéje.

BANDI. — Mit beszélsz. Karácsony este csak mindenki boldog.

GABI. — A Lulu csak szeretne boldog lenni.

LACI. — Hát mi bántja?

GABI. — A Molnár Pista esete.

LACI. — Én már azt hittem, hogy ez teljesen rendben van. Hát megbánta, hogy megígérte, hogy tőle bocsánatot kér.

GABI. — Dehogyan bánta. Hanem nem tud most bocsánatot kérni, mert a Pista beteg.

BANDI. — Igaz is, én még nem is mondtam neked, hogy ma az iskolában azt beszélgették, hogy a Pista nagyon rosszul van.

LACI. — Ezért mentek hát el akkor.

GABI. — Igen. A Lulut annyira bántja ez a dolog, hogy nem bír egy percig sem nyugodni. A Tiborral elmentek a Göth Jóskához, hogy tőle megkérdezzék, hol laknak Pistáék.

LACI. — Talán csak nem akarnak elmenni hozzájuk?

GABI. — De igen, feltett szándékuk, hogy elmennek hozzá. Én is gondoltam, jó lesz ha elmennek, így legalább a szent estén nem lesz szomorú.

BANDI. — Ó, ó, hogy ez annyira bántja. Most, bár bizonyára nem tenné azt meg. Látszik, hogy a Luluból jó cserkész lett. Karácsony este egy ilyen szép jótett, ez igazi boldogság.

LULU, TIBOR (*jönnek*).

GABI. — Hát már megjöttetek?

LULU. — Sajnos, már meg.

GABI. — Megtaláltátok.

LULU. — Nem. Most azután szétfoslott ez a reményem is.

TIBOR. — Mondtam, Lulu, már az úton is, hogy nem szabad ennyire elkeseredni.

LULU. — Ne legyek elkeseredve, mikor nem tudom hibámat jóvátenni (*sir*).

LACI. — Ne sírj, Luluka! A jószándék meg volt benned, te többet nem tehetsz.

BANDI. — Gyere inkább közénk. Nézd már kész is a karácsonyfa, s megtartjuk a mi kis ünnepélyünket.

BANDI. — Gyere, Luluka. Az Úr Jézus látja a te szívedet s már meg is bocsátott neked. Gyere énekelj velünk (*énekelnek*).

Pásztorok örvendezve sietnek . . .
Angyalok szózata minket is hív,

ÖCSI (*berohan*). — Luluka! Egy fiú keres téged. Bejöhet?

LULU. — Igen, engedd csak be.

JÓSKA. — Épen benneteket kereslek.

TIBOR. — Mi meg épen nálad voltunk. Jó, hogy jösz.

JÓSKA. — Édes anyám mondta, hogy kerestetek. Gondoltam, bizonyára abban a szomorú ügyben. Azért mindjárt futottam is.

TIBOR. — Szomorú ügyben?

JÓSKA. — Igen. Azt hittem, hogy a temetést akarjátok megbeszélni.

TIBOR. — Temetést?

JÓSKA. — Igen. A Molnár Pista, ma délután meghalt.

LULU. — Ugye, megéreztem. S most nincs számomra többé bocsánat (*lerogy egy székre*).

JÓSKA, BANDI. — Lulu, Lulu. Mi történt veled?

LACI. — Legyetek csak nyugodtan, majd lecsendesül.

JÓSKA. — Doktorért fussak?

LACI. — Nem kell. Lulukának a szíve fáj . . . Hagyjuk egy kicsit pihenni, majd magához tér.

JÓSKA. — Én azt hittem, hogy ti ezt mind tudjátok.

Különben nem rontottam volna el a karácsony estéteket.

BANDI. — Nincs ez azért elrontva, hiszen egy kis testvérünk szállt csak ma az égbe.

GABI. — Igen, ma az égben egy angyallal több van.

LACI. — Lulu. Hallod ezt a beszédet.

LULU. — Igen . . .

LACI. — Pistából ma angyal lett. S ő most már az égből küldi a bocsánatot. Inkább örülj te is.

LULU. — Hát gondoljátok, hogy megbocsátott nekem.

JÓSKA. — Hogyne, hiszen olyan tisztalelkű fiú volt.

ÖCSI. — Luluka! Egy szegény kis fiú keres téged.

Bevezessem?

LULU. — Vezesd csak be . . . Ki kereshet engem? Ma karácsony este? Egy szegény fiú.

ÖCSI *(a kis fiúval)*. — Menj csak be, ott a Luluka.

KIS FIÚ *(félénken)*. — A Szentgyörgyvári Lulukát keresem.

LULU. — Mit akarsz?

KIS FIÚ. — A Pista mielőtt meghalt volna, ezt a levelet írta s a mama most ezt elküldte.

LULU. — Add csak ide, hadd olvassam . . . *(olvassa)*.

Kedves Luluka! Szeretettel gondolj reám. Én téged mindig szerettelek. Megbocsátok, bocsáss meg te is. Isten veled. Pista . . . Hát megbocsátott. Térdeljünk azért le s adjunk hálát a kis Jézusnak, hogy ilyen boldog karácsonyestét szerzett.

Dicsőség mennyben az Istennek . . .

FÜGGÖNY

ÉLŐKÉP.

Középen karácsonyfa. Magasan és körülötte az angyalok. A legfelső angyal a kis Molnár Pista. A fiúk éneklék a Dicsőséget. Az angyalok a Békességet.

VÉGE

gös természetű fiú. Barátai rábeszélésére elhatározta, hogy cserkész lesz. Be is állt újoncnak. Közben az iskolai dolgozatírásnál csal, és a csalást Molnár Pistára, az osztály legszegényebb tanulójára fogja. Pistát betegsége és a szegény ágynak dönti. Luluka szívét a cserkészzet nemes törvényei teljesen átförmálják, s nem tud a karácsonyestnek örülni, míg kis pajtása bocsánatát meg nem nyerte. Épp el akar indulni felkeresni, mikor egy barátja jelenti, hogy a kis Pista meghalt. De búcsúlevele, melyben mindet megbocsát Lulukának, boldog karácsonyt varázsol a cserkészújonc szívébe.

83. sz. SZILVESZTERI JELENETEK

Ára 80 fillér — Az előadási jog három példány vételével szerezhető meg.

Két rendkívül érdekes szilveszteri jelenet. Mindkettő a humornak és grand guignolnak groteszk keveréke s hatásosan illeszthetők be bármely szilveszteri műsor keretébe.

Éjféli párbaj. — Írta Darvas Szilárd. — Az ő és újév párbaja elevenedik meg előttünk élénk színekkel és rendkívül hatásos fináléval.

A kaland. — Írta Darvas Olivér. — A vedégszereplő színészt a színpadon támadja meg az őt üldöző gyilkos és a színészt csak az menti meg a tisztas haláltól, hogy az egészét álmodta.

84. sz. PÁSZTOROK FEL!

Pásztorjáték 5 képben — Átdolgozta Szarvas Dénes — 30 férfi- és 8 nőszereplő — Történik Heródes uralkodása alatt — Szín: egyszerű szoba, utcarészlet, legelőrészlet, trónterem — Ára 120 pengő — Az előadási jog öt példány vételével szerezhető meg.

Fenti színjáték megkapó és helyenkint kedves humorú jelenetekben mutatja be az Üdvözítő születésének történetét. Kezdődik az angyali hiradással, majd látjuk a szent jegyespárt, amint az emberek szívtelensége miatt istállóban kénytelenek meghúzódni, hogy megszülethessen az isteni gyermek. Míg a pásztorok az égi hiradásra Betlehembe sietnek Istenüket imádni, látjuk a napkeleti bölcseket, amint Heródes útmutatása nyomán elindulnak felkeresni az isteni Kisdedet. Az utolsó kép Betlehembe vezet bennünket, ahol a pásztorok és a napkeleti bölcsek ajándékokkal kedveskednek a Kisdednek, aki eljött a földre megváltani a világot.

85. sz. ARANYCSILLAG

Karácsonyi mesejáték 1 előjátékkal 4 képben — Szinre alkalmazta Darvas Szilárd — 20 szereplő — Idő tetszésszerű — Szín: erdő, szobácska — Ára 1'20 pengő — Az előadási jog öt példány vételével szerezhető meg.

Rendkívül hatásos, szépen gördülő versezettel megírt karácsonyi mesejáték, melodramátikus részekkel és bájos finálékkal tarkítva. Hőse Aranycsillag, a kis angyal, aki meggondolatlansága miatt a földre kerül. A téli erdőben a törpék találják meg, akik szeretettel viselik gondját s ideiglenesen Rögecskénél, a derék föl li manónál helyezik el. Aranycsillag rövidesen az egész erdő kedvence lesz. Bár mindenki szereti őt, nem érzi jól magát, egyre bántja a honvágy elhagyott égi hazája után. Az Úr megleégli Aranycsillag vezeklését s miután megszabadítja a kút szellemét, egy elvarázsolt gonosz lelket, Karácsonyestére elküldi érte angyalait, kik visszaviszik az Égbe a téli erdő kedvencét, Aranycsillagot.

ÁRA 1 PENGŐ